

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

796:613. 7

Hely

Idő

"1916"

Személy

Szerző: (L-sz.)

Cím: Nyaralás.

Forrás: Budapesti Hírnep.

Bp.

(Hely)

1916. VIII. 12.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Nyaralás.

Az emberek fejükbe vették, hogy nyáron nyaralni kell s azóta görcsösen nyaralnak, akár forró a nyár Budapesten, akár klimatikus. Vannak háziur-ösmerőseim, a kiknek augusztus 1-én nem fizetnek házbért lakóik, „mert ez a pénz most nyaralásra kell”. Vannak dámák, a kik elváltak, mert férjük nem vitte őket nyaralni, a mikor nem rendelkezett arravaló költséggel. Arról, hogy nyáron szárnyatlan ganymédeink csak zöldben vállalnak állást s hogy a ki nem nyaral, azt általában lenézik, nem is beszélünk. Lássuk csak, vajjon okvetetlenül kellemes dolog-e hát a nyaralás?

Azaz — bocsánat! — nincs edesebb gyönyör, mint heteken át egyetlen garasnyi kiadás nélkül nyaralni — otthon, szülőknél, testvérnél, legjobb barátoknál. Ez persze ma nemcsak egy karlszbádi kurával ér fel, hanem valamely kisebbszerű főnyereményrel is. Ilyen boldog halandó azonban nem sok van s a ki lenne, sem nyaralhat állandóan. Erről a „felsőbb tizezerről” tehát ne beszéljünk. Marad a többi, maradnak azok, a kik nyaralni özőnlének divatból, hiúságból, ügytelenségből, naivitásból — s a legkevesebben: a kik szükségből. Ez utóbbiaknak persze nem lehet itt maradva, tönkrerombolniok a szervezeteiket. Nekik menni kell, menni, — a legelső fenyvescserje ózonos levegőjébe, de azután ne kérdezzük meg tőlük, használt-e valamit a drága üdülés.

Én itt most azokról pengetem gitárom, a kik tisztára lelki gyarlóságából lesznek hűtelenek ehhez a pompás, kényelmes, ligetes fürdővároszhoz, melynek — ha pihenhetünk is hozzá — mindene megvan a gyógyuláshoz. Kell-e gyönyörűbb sétahely például a Gellértnél, ligetnél, szigetnél, Hűvösvölgynél,

stb. stb.? Kelleneke-e hatásosabb gyógyítófürdők, mint Budapest gyógyítóforrásai? Ha strandra vágyunk, kimehetünk az állatkertbe és zenét is, majmot is nyomban bőven találhatunk. Ha napfürdő kell, ott a Dunapárt. Ha nincs pénzünk drága panziókra, van rá mód föltünés nélkül üdülni át a pihenőidőt. De nem! Az emberek egész évi robot után, a helyett, hogy kinyújtóznának végre szép napos délelőttökön valamelyik Stefánia-uti kényelmes székben, szaladnak tovább hajszolódni nyaralás címén.

Az egyik parasztházat bérel Piripócscon s majd megeszi a légy és egyéb az egész keserves hat héten keresztül, nem beszélvén arról, hogy valódi tejet s paprikás csirkét egész nyáron még csak nem is látott.

A másik vizimádó. Oh, csak folyamok mentén édes a nyár . . . S hazajön mint egy rom, miután tönkremarta jóéltvágyu szunyogok milliórdja.

A harmadik rokonokhoz protegálta be magát. Boldogan roskad álomba este, — s akkor megindul a házörzök élénk vitája. Városi ember fülébe egész éjjel ott csilingelhet a villámos, meg se hallja. De egyetlen kutya méla donáján az álmából kizavart ideges pesti ember a lét minden poklát végig szenved. S mennél dühösebb, mennél kétségbeesettebb ő maga, annát kitartóbb ott hátul az eb, — s ez így megy hétről-hétre.

Egyik a por és hőség miatt nem bírja ki a falut, másik, mert petroleumlámpa mellett kell élni. Van, a ki tyukudvarok közelségétől szökik meg vagy nem bírja elviselni a kertben garázdálkodó csikók közelségét. Némelyeket kétségbeejt, hogy csavargók miatt nem alhatrak soha nyitott ablak mellett, nem kevés embert az tesz idegessé, hogy állandóan minden aító, ablak tárva-nyitva.

Egyszóval: városi ember nem való nyaralásra, mert nem tud nyaralni. A városi embert éppen az keseríti el, a mi a falunak legszebb öröme. S az hiányzik neki legjobban, a mi, hála Istennek, még nincsen meg falun. Ilyen nyaralók alig várják, hogy illő legyen hazatérni, — belemérülhetnek friss, illatos, tiszta meleg fürdőjükbe, fölpattanthatni újra a villámosillárt, nyitva hagyhatni végre egész éjjel az ablakot a nélkül, hogy légy-, szunyog-, kutya-, csavargó s hangyavándorlás zavarhatná meg kényelmüket.

Hogy itt nincs olyan friss levegő, annyi nap, annyi virág s folyton zug a sok kocsí, nép és tükök?! Jó Ister, hát fontos ez mindazzal szemben, hogy újra itthon vagyunk, a mi fülledt és poros és utálatos és zajos, — de mindenekfölött nélkülözhetetlen, oh, oly pótolhatatlan fővárosunkban! . . . (L-sz.)